

Posudek na bakalářskou práci Lea Vaniše Intersémiotika atributů české a ruské literatury pro mládež

Předložená práce svým rozsahem i zamýšlenou šíří záběru přesahuje požadavky, které jsou kladeny na bakalářskou práci, autorovi se však nepodařilo zřetelně vymezit cíl práce, což se nakonec odrazilo i v její poněkud chaotické struktuře. Příliš široký okruh zkoumaných žánrů literatury pro děti a mládež (navíc v česko-ruském srovnávacím pohledu) vede k povrchním a někde nepřesným charakteristikám a závěrům. Nevyrovnanost a nedůslednost je zřetelná i v metodologii a terminologii (např. podobenství, apokryf, pohádka, bylina).

L. Vaniš jistě prostudoval široký okruh literatury primární i sekundární, neuměl ho však vždy dobře zpracovat a začlenit do kontextu bakalářské práce. Inspiruje se převážně jediným zdrojem (Peterka), sporadicky i jinými (Meletinský, Vodička Horák).

Rovněž po stránce stylistické lze práci vytknout řadu nedostatků: vědecký styl se v ní vcelku volně mísí s popularizací, jazyk má někde hovorovou podobu. Chyby se vyskytují v morfologii (tvar Tolstoj, tvary přechodníků atd.) i interpunkci.

Upozornit je nutno na některé věcné chyby (Puškin nebyl vězněn v Michajlovském, byl tam ve vyhnanství na rodinném statku, byl tedy vykázán z Petrohradu; Gajdar nenapsal Tymura, nýbrž Timura, Makarenko nenapsal Pedagogické pojednání, nýbrž poemu; Povídka o Hoři-Neštěstí je světská povídka – podobenství, rozhodně ne pohádka).

V celé práci autor proklamuje, že mu jde o netradiční, kreativní přístup. Ten se mu podařilo zdařile uplatnit ve výtvarné stránce, což svědčí o tom, že výtvarné umění je mu přece jenom bližší než umění slovesné, i když i v něm se pokouší o tvůrčí přístup (překlad, vlastní tvorba). Úroveň překladu i vlastních výtvorů je různá.

Kladně lze hodnotit autorovu snahu včlenit do své práce didaktické hledisko, ale i zde mu chybí větší systematičnost a důslednost.

Na závěr lze konstatovat, že pan Vaniš by byl jistě schopen zpracovat vymezené téma mnohem úspěšněji, a to s oporou o aktuálnější a inspirativnější prameny. Nepochybně mu nechybí zájem, schopnost uvažovat o problémech, vidět je v širších souvislostech.

Přes všechny uvedené výhrady se domnívám, že práci lze připustit k obhajobě. Pokud proběhne úspěšně, lze ovšem hodnotit pouze stupněm „dobře“.

